

Monologen voor cabaret

Monologen voor cabaret

Hugo Renaerts

Cabaret-monologen

Monologen brengen is geen gemakkelijke opgave. Je staat helemaal alleen op het podium en moet het publiek boeien of amuseren met je interpretatie. De monologen die in deze verzameling geschreven zijn, moeten daarom ook niet letterlijk worden gebracht.

Iedere acteur/actrice moet de tekst aanpassen aan zijn/haar eigen gevoel en de zinnen mogen niet uit de mond van de acteur/actrice gemaakt overkomen. Het is dus een kwestie van de taal aan te passen aan het eigen gevoel, zonder aan de inhoud of de strekking te tornen.

Men kan ook naargelang de behoefte, zoals in een bepaald programma waarin het onderwerp past, de tekst inkorten en aanpassen aan de omstandigheden. Een monoloog is niet zoals een toneelstuk gebonden aan juiste teksten, maar laat veel vrijheden toe van de acteur/actrice, die deze vrijheid mag of liever moet krijgen om alles het beste tot zijn recht te laten komen.

De auteur,

Mona Lisa

VROUW

*Zittend in een lijst, gekleed en kijkend als de Mona Lisa,
blikkend van links naar rechts met de ogen.*

Goede avond, eenentwintigste-eeuwelingen.

pauze

Kent u me niet?, nee?

Weer even pauze

Glimlacht

Zo beter?

Knikt welwillend

Eindelijk! Ja, u zag me natuurlijk nooit in levende lijve.

Maar ik herken u wél, mevrouw. U was in het Louvre,
nietwaar? U stond daar met open mond naar me te staren.
in stille aanbidding, fluisterend.

‘Dát is ze nu, de Mona Lisa.’

Kijkt verder rond, alleen ogen bewegen

En u, mijnheer, u herken ik ook. Ik zag u voorbij
schuifelen in die lange rij. U keek spottend: Is dát nu die
universele schoonheid? Geef mij mijn eigen vrouwtje
maar.

Kijkt speurend verder

O, en u daar. Ik hoorde u denken, mevrouw: Zoveel
herrie om dat portret! Moet je nagaan wat er zou
gebeuren als MIJN portret daar zou hangen!

Lacht een beetje spottend

Mijn portret heeft een ziele, mevrouw!
Miljoenen bezoekers staarden mij bewonderend aan.
20.000 per dag defileren er voor mij, La Gioconda!

Weet u trouwens waarom ze mij La Gioconda noemen?

Wachten- weer spottend glimlachen

Nee, dat dacht ik al. Zoveel weet u over mij. Net zoveel
als die geleerde kunstkenneren over mij denken te weten.

Er gaat een gerucht dat ik de echtgenote zou zijn van
Francesco del Giocondo. In mijn land is het gebruikelijk
om dan te zeggen: de vrouw van Giocondo, La Gioconda.

En dan zou ik Lisa moeten heten! Stel je voor: LISA!
Zou u Lisa willen heten?. Als u Lisa heet moet u toch
eens een ernstig gesprek met uw ouders gaan voeren.

Wacht even - van nu af aan mag de figuur meer acteren

Lisa di Antonmaria Gherardini di Montagliari, derde
echtgenote van Francesco del Giocondo. De derde! Ik
neem toch geen genoegen met de derde plaats, wie weet
hoeveel er nog volgden. Maar goed, dat is zijn zaak.

Vandaar dus mijn naam: mevrouw Lisa, Madonna Lisa,
ingekort tot Mona Lisa.

Vind u mij ook zo mooi?

Even in de herinnering duiken

Dat vond Leo ook!

Pardon, met Leo bedoel ik Leonardo. (*verliefd*) Maar ik
noemde hem altijd Leo en hij noemde me Luci.

Wij tweetjes zijn de enigen die de waarheid kennen.
Kenden. Want nu weten jullie het ook.

Ik ben namelijk niet La Gioconda, niet Isabella van Napels, niet Pacifica Brandani, niet Cecilia Gallerani, niet Isabella d'Este, niet... (*zucht*) ach...er zijn zoveel 'experts' die denken mij te kunnen identificeren.

Ja mijnheer, ook u, als u morgen beweert dat ik de moeder van Leonardo ben, dan bent u ook meteen tot 'expert' gebombardeerd.

Ik ben...schrik niet...ik ben Luciana Diavoli. Ik was de vrouw van Adolfo Espaghetti, La Espaghetta!

Zucht zwaar

Ik was de schoonmaakster van Leo... ach ja, Leo... Het was bijna onmogelijk om zijn liefde te weerstaan, hij deed me zoveel voorstellen. Oneerbare voorstellen waar ik als gehuwde vrouw natuurlijk niet kon op ingaan.

Misschien vinden jullie dat heel vreemd, maar in mijn tijd was vreemd gaan heel vreemd... gaan.

Hij mocht me wel portretteren, ik vond dat hij zo'n mysterieuze kleurtjes gebruikte, bijzonder modieus en flatterend. Hij flanste al die kleurtjes zo maar door elkaar, wonderlijk!

Snel:

Maar niet bloot, dáár was ik tegen! Stel je voor dat iemand me herkende, zouden ze overal gaan vertellen dat ik glimlachte naar vreemde heren, schande!

Beslist:

Nee, niet bloot. Aangekleed! En zo gebeurde het. 'Dan zal ik je overal mee kunnen nemen' zei hij.

Daar zat ik dan te poseren en hij maakte me voorturend complimentjes en gooide steeds maar kushandjes. De verf spatte overal in het rond, op de vloer, de meubels, de muren, zelfs op het plafond en daar moest ik constant om glimlachen. En het is die glimlach die me beroemd heeft gemaakt. De mensen zeggen dat die glimlach ‘mijn ziel weerspiegelt’. Leo heeft mijn ziel gevangen in mijn portret, daarom kijk ik iedereen aan, ik lééf van binnen...

Duikt weer in herinnering

Hij kon niet van me scheiden en nam me overal mee naar toe, toch kan ik niet zeggen dat ik veel van de wereld gezién heb.

Verontwaardigd

Zou u het prettig vinden om de wereld af te reizen in een koffer? Nee toch?

Slechts af en toe werd ik eruit gehaald om getoond te worden aan anderen.

Dromerig

Maar die avonden...dán nam Leo me in zijn liefhebbende handen en verdronk zijn blik in de mijne. Hij zuchtte en ik bleef glimlachen. Zó heeft hij het gewild...

Pauze

Ja, ze hébben wat met me rondgezeuld en een scheiding was onvermijdelijk.

Tijdens de Franse Revolutie werd ik overgebracht naar het Salon Carré van het Louvre. Dat heette toen nog het euh... Musée Central... en nog iets. Daarna kreeg Napoleon Bonaparte me in handen en bracht hij me naar de slaapkamer van Joséphine!

Een triootje was blijkbaar zijn droom...

Ze lacht speels, wat verlegen

Dat was me d'r eentje, die Napoleon. Als hij in z'n blootje stond was het een klein, zelig ventje dat met zijn rechterhand geen blijf wist. Die hield hij immers steeds bovenop zijn portefeuille. (*doet het even voor*)

Vanwege de zakkenrollers, vermoed ik.

Later keerde ik terug naar het Louvre en kon ik opnieuw 'mensen kijken'.

Maar zo rond 1870 moet het geweest zijn dat Frankrijk en Duitsland hun kuren kregen en elkaar de oorlog verklaarden. Ze verstopten me in een duistere kelder, ergens in Brest.

Denkt even na

O, ik werd ook eens een keertje gestolen. Op klaarlichte dag nog wel! Een vent nam me gewoon van de muur, stopte me onder zijn maffe jas en wandelde gewoon het museum uit! Jaren lang lag ik in een doodgewone koffer onder zijn bed in Parijs.

Hij wilde me nog verkopen ook, bah, de vrouwenhandelaar!

Ze hadden hem meteen bij de lurven en hielden hem aan in kamer 20 en dat hotel veranderde ogenblikkelijk zijn naam in La Gioconda. Is er stinkend rijk van geworden want de mensen boden massa's geld om in diezelfde kamer te mogen overnachten. Ja, iederéén wou met mij naar bed!

Ik was er toen al weg en ik kan u verzekeren dat ik nooit bij vreemden geslapen heb.